

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/28/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312211437
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312211437.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľky: O. Š., Z. M. XX, E., zastúpenej : B & S Legal s.r.o., so sídlom Grösslingova 5, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému : JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, o zaplatenie 7.368,84 eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 15. apríla 2013 č.k. 9C 228/2012-85, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania vo výške 294,17 eur, k rukám právneho zástupcu navrhovateľky, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uložil súd prvého stupňa odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke istinu vo výške 7.368,84 eur spolu s úrokom z omeškania bližšie špecifikovanom vo výroku rozsudku a náhradu trov konania, pozostávajúcu zo súdneho poplatku za návrh vo výške 442,- eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 1.176,05 eur. Vychádzal zo zistenia, že účastníci konania uzatvorili dňa 26. 3. 1996 zmluvu o dôchodku, označenú ako zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu SLSP, predmetom ktorej bolo doživotné plnenie uplatneného a priznaného nároku na plnenie z podporného dôchodkového fondu odporcu navrhovateľke vo výške 272,92 eur mesačne, vždy k 15. dňu nasledujúceho mesiaca, a to do doživotia navrhovateľky. Odporca predmetnú zmluvu písomne vypovedal dňa 26. 10. 2009 dôvodiac tým, že ide o zmluvu dojednanú na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť. V zmysle danej výpovede mala platnosť a účinnosť uzatvorenej zmluvy o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu skončiť dňa 31. 3. 2010, a preto odporca v prospech navrhovateľky už žiadnu platbu titulom danej zmluvy neuskutočnil. Vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa § 842, § 843, § 582 ods. 1, § 575 ods. 1, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 zákona o bankách č. 483/2001 Z.z.. Ako prejudiciálnu otázku posudzoval platnosť výpovede zmluvy o dôchodku danej navrhovateľke odporcom listom zo dňa 26. 10. 2009. V tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 26/2012 zo dňa 25. 4. 2012, ktorý skonštatoval nemožnosť ukončenia zmluvného vzťahu založeného zmluvou o dôchodku výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného dospel k záveru, že zmluva o dôchodku bola medzi účastníkmi konania platne uzatvorená na dobu určitú, t.j. do dožitia príjemkyne - navrhovateľky, a preto ju nebolo možné platne vypovedať tak, ako to urobil odporca vo svojej výpovedi zo dňa 26. 10. 2009. S poukazom na uvedené dospel k záveru, že výpoveď zmluvy o dôchodku daná navrhovateľke je pre rozpor so zákonom neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a odporca má povinnosť naďalej navrhovateľke podľa zmluvy poskytovať dojednané plnenie. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku

odporcu týkajúcu sa nemožnosti jeho plnenia zo zmluvy o dôchodku pre jeho rozpor s ustanoveniami zákona o bankách. Poukázal na to, že právna úprava v zmysle zákona o bankách, na ktorú sa odvoláva odporca, bola zavedená s účinnosťou od 1. 1. 2007 (§ 27 ods. 8) napriek tomu, však odporca plnil navrhovateľke aj po jej prijatí v zmysle dojednanej zmluvy, až do doby vypovedania zmluvy k 31. 3. 2010. Konštatoval, že uvedené ustanovenie je v zákone o bankách uvedené v 6.časti, upravujúcej požiadavky na podnikanie banky a vzťahuje sa na bankovú činnosť (§ 2 ods. 5), prípadne na také činnosti, ktoré môže banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10). Odporcom uvádzané skutočnosti vyplývajúce zo zákona o bankách sa netýkajú vzťahov upravených predmetnou zmluvou o dôchodku - interných vecí banky ako zamestnávateľa a jej zamestnancov (bývalých), ale upravujúce vzťahy banky navonok, to znamená uzatváranie zmlúv medzi bankou a jej klientmi - právnickými alebo fyzickými osobami pri poskytovaní štandardných bankových služieb. Na základe uvedeného vyvodil záver, že za opodstatnené nie je možné považovať tvrdenie odporcu o tom, že došlo k zániku záväzku vyplývajúceho z predmetnej uzatvorenej zmluvy o dôchodku ako dôsledku nemožnosti plnenia tým, že ide o zmluvu uzatvorenú za nápadne nevýhodných podmienok, resp. zmluvu, ktorá zaväzuje odporcu poskytovať hospodársky neodôvodnené plnenie alebo plnenia zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Ďalej poukázal na to, že plnenie vyplývajúce z uzatvorenej zmluvy o dôchodku vzniklo za účelom sociálneho zabezpečenia zamestnancov odporcu v čase po skončení pracovného pomeru u odporcu a odchode dôchodku, pri splnení vopred stanovených podmienok. Ide o plnenie v rámci riadne schváleného sociálneho programu určeného pre bývalých zamestnancov odporcu, čo nie je možné považovať za plnenie nesúladne s ustanovením § 27 ods. 8 zákona o bankách. Argumentáciu odporcu preto považoval za účelovú, v snahe vyhnúť sa plneniu vyplývajúcejmu z riadne medzi účastníkmi uzatvorenej zmluvy o dôchodku. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v zmysle zásady úspechu priznal navrhovateľke náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bol návrh v celom rozsahu zamietnutý dôvodiac tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné. Argumentoval, že súd prvého stupňa poprel základný účel zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách tým, že vylúčil jeho použitie na danú vec. Uviedol, že tento zákon bol prijatý za účelom regulácie a kontroly bánk s cieľom bezpečného fungovania bankového systému, tak aby bol bankový systém stabilný a bezpečný. Je v rozpore so znením § 1 zákona o bankách argumentácia súdu prvého stupňa, z ktorej vyplýva, že je povolené bankám plniť zo zmluvy bez protiplnenia pre banku, keďže takáto zmluva nie je uzatvorená pri bankovej činnosti alebo pri podnikaní banky, a preto nie je plnenie zakázané. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nesprávne vyložil a na vec aplikoval zákon o bankách ako predpis verejného práva. Mal za to, že aj v tejto veci ide o vzťahy súvisiace s organizáciou, riadením a podnikaním banky, čo bolo preukázané štatútom fondu, slúžiacemu okrem iného aj na podporu stabilizácie pracovníkov, čo je nepochybne vzťahom súvisiacim s jeho organizáciou, riadením a čiastočne podnikaním ako banky. Súd prvého stupňa tak mal na vec aplikovať § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods.3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách č. 483/2001 Z.z. a následne § 575 Obč. zák.. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nesprávne vyložil § 842 Obč. zák., tak, že zmluva o dôchodku je uzatvorená na dobu určitú, na základe čoho vyvodil nesprávny záver, že ju nie je možné vypovedať. Mal za to, že zmluva o dôchodku sa vyznačuje neurčitosťou doby trvania a nie je uzatvorená nikdy na dobu určitú a v tomto smere poukázal na zhodné právne názory z odbornej literatúry. Argumentoval, že na právny vzťah založený zmluvou o dôchodku dopadá zákon o bankách z dôvodu, že predmetom tohto právneho vzťahu nie je banková činnosť, ale sa jedná o banke zakázanú činnosť, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom. Ustanovenie § 119 ods. 3 zákona o bankách zakazuje banke pokračovať v určitých druhoch plnení, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách a súd prvého stupňa sa nevysporiadal s týmto zákonným zákazom. Tým, že súd prvého stupňa neaplikoval zákon o bankách, ako právnu normu verejného práva, v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona vyjadrenom v § 1 zákona, tak jeho závery neprispievajú k ochrane bezpečného fungovania bankového systému a dávajú návod, ako právne obísť zákonný zákaz. Argumentoval, že navrhovateľka sa od neho, ako banky, domáha plnenia, ktoré je hospodársky neodôvodnené či zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. je bez protihodnoty. Zákon o bankovej činnosti sa na danú vec vzťahuje preto, že v ust. § 119 ods.3 zakazuje banke odo dňa nadobudnutia jeho účinnosti pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom, pričom toto ustanovenie sa neobmedzuje len na bankové činnosti, pretože tieto sú v súlade so zákonom o bankách, zákon naopak zakazuje banke vykonávať iné činnosti než v súlade so zákonom o bankách, to znamená všetky činnosti banky, ktoré sa dostali do rozporu s týmto zákonom; takto sú v rozpore so zákonom vykonávané aj plnenia, ku ktorým sa banka nesmie zaviazovať v zmysle

§ 27 ods. 8 zákona o bankách. S poukazom na uvedené ustanovenia mal za to, že záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, pretože plnenie zo zmluvy sa stalo nemožným v zmysle § 575 ods.1 Obč. zák., keďže banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty ani hospodársky neodôvodnené plnenie, pričom zmluva o dôchodku je uzatvorená bez protiplnenia pre neho. Zákon o bankách zakazuje uzatváranie takých zmlúv, ako je zmluva bez protiplnenia, a preto je takáto činnosť - poskytovanie plnenia bez protiplnenia, ktorého sa navrhovateľka domáha, v rozpore so zákonom o bankách priamo ustanovením § 119 ods. 3. Na základe zmluvy o dôchodku neexistuje žiadne protiplnenie navrhovateľky proti nemu, žiadne nikdy neexistovalo. Zmluva o dôchodku nie je zmluvou medzi zamestnancom a zamestnávateľom z dôvodu jej neskoršieho uzatvorenia až po skončení pracovného pomeru. Zdôraznil, že ust. § 119 ods. 3 zákona o bankách sa neobmedzuje len na právny vzťahy banky a jej klientov pri bankových činnostiach. Namietal nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa, že nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok a že z jeho strany sa jednalo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, spadajúce pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Napokon vytýkal súdu prvého stupňa, že jeho rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko sa v jeho odôvodnení súd prvého stupňa nevysporiadal s jeho podstatnou právnou argumentáciou, čím bola odňatá možnosť konať pred súdom. Zároveň navrhol pripustiť proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku dovolanie.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedla, že tento sa dobrovoľne a sám rozhodol zaviazat' na opakujúce sa plnenia, na ktorých poskytovanie doživotne sa ona spoliehala. Zdôraznila, že plnenia zo zmluvy o dôchodku pochádzajú z čistého zisku, teda z prostriedkov, ktoré môže odporca použiť podľa svojho uváženia; použitie čistého zisku zákon o bankách nezakazuje. Mala za to, že v prípade zmluvy o dôchodku nie je možné aplikovať zákon o bankách z dôvodu, že zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti a pretože plnenie zo zmluvy plynie z čistého zisku; zákon o bankách nemôže bankám zakazovať ani prikazovať ako naložiť s čistým ziskom. Zotrvávala na svojej argumentácii, že zmluva o dôchodku je uzatvorená na dobu určitú, a preto výpoveď odporcu treba považovať pre rozpor so zákonom za neplatnú a jej zmluvný vzťah s odporcom tak naďalej trvá. Zmluva o dôchodku nie je podľa nej uzatvorená za nápadne nevýhodných podmienok pre jednu zo zmluvných strán; v opačnom prípade by v tejto podobe nebola zákonodarcom ako zmluvný typ upravená v Občianskom zákonníku. Rovnako nemožno vyvodit' jej rozpor s § 27 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko bola dlhé roky zamestnancom odporcu, svojou dlhoročnou každodennou prácou pre neho sa zaslúžila o jeho súčasné postavenie na bankovom trhu, a teda nebola uzatvorená s hocíjakou tretou osobou bez vzťahu k odporcovi, ale práve výlučne s jeho zamestnancom; protihodnota plnenia preto bola z jej strany poskytnutá počas celého aktívneho pracovného života. Poukázala na rozhodovacie činnosti súdov v iných obdobných prípadoch a na nález Ústavného súdu SR, ktorý sa vo svojom náleze sp.zn. II. ÚS 26/2012 jednoznačne vyjadril k charakteru zmluvy o dôchodku. Z

uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť, dovolanie nepripustiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že odporca nedôvodne vytýka súdu prvého stupňa, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V preskúmvanej veci vykonal súd prvého stupňa náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľky na zaplatenie žalovanej pohľadávky, ako aj na opodstatnenosť tvrdení odporcu z hľadiska skutočností, ktoré uvádzal na svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade so zásadami vyplývajúcimi z § 132 O.s.p. dospel k správny skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správne právne závery o neplatnosti výpovede zmluvy o poskytovaní plnenia z " Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s." a z toho vyplývajúcej povinnosti odporcu poskytovať navrhovateľke plnenie zo zmluvy o dôchodku; ktorá nezanikla ani v dôsledku dodatočnej nemožnosti plnenia odporcu; keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 39, § 842, § 582 ods. 1, § 575 ods.1) v spojení so zákonom o bankách č. 483/2001 Z.z. (§ 27 ods. 8, § 119 ods.3), ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k vyhovneniu návrhu aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými

argumentmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, jeho odôvodnenie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, a preto odporca nedôvodne vytýka súdu prvého stupňa, že jeho rozsudok je nepreskúmateľný.

Odporca vo svojom odvolaní v jeho podstatnej časti už len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne vysporiadal s tým, prečo na ne neprihliadol, a v dostatočne primeranom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania odporcu nie je spôsobilý; z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/,f/ O.s.p.; spochybnit' správnosť záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, z ktorého potom vychádzalo aj jeho právne posúdenie veci.

V odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

So zreteľom na uvedené odvolací súd, stotožňujúc sa s odôvodnením súdu prvého stupňa v celom rozsahu, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.. Na zdôraznenie jeho správnosti poukazuje na niektoré právne významné aspekty prípadu z hľadiska odvolacích námietok odporcu.

V preskúmvanej veci je predmetom konania navrhovateľkou uplatňovaný nárok na plnenie zo zmluvy o dôchodku po tom, ako túto zmluvu odporca, s účinnosťou ku dňu 31.3.2010, jednostranne ukončil výpoveďou. Pre rozhodnutie o uplatňovanom nároku tak bolo rozhodujúce posúdenie, či zmluva o dôchodku uzatvorená medzi účastníkmi konania, na základe ktorej sa odporca zaviazal vyplácať navrhovateľke doživotne dôchodok, je zmluvou uzatvorenou na dobu určitú alebo na dobu neurčitú, vyriešenie ktorej otázky bolo potom určujúce pre posúdenie platnosti výpovede odporcu.

Otázka, či zmluva o dôchodku uzatvorená doživotne, je zmluvou na dobu určitú alebo neurčitú a či ju je možné; ako zmluvu dojednanú na dobu neurčitú; jednostranne vypovedať, bola v súdnej praxi vyriešená uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 M Cdo 9/2011, ktorý zohľadnil aj právny názor vyslovený Ústavným súdom SR v jeho viacerých rozhodnutiach, v ktorých tento konštatoval, že zmluvu o dôchodku, ktorý sa má vyplácať doživotne, nemožno vypovedať podľa § 582 ods. 1 Obč.zák., keď dojednanie zmluvy o dôchodku "na doživotie" nepochybne treba považovať, z hľadiska povahy tohto dojednania, za dojednanie zmluvy na "dobu určitú".

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri riešení otázky, či je možné zmluvu o dôchodku jednostranne vypovedať, vychádzal zo zmyslu a účelu § 842 Občianskeho zákonníka, keď účelom tejto právnej úpravy je, aby sa uzatvorením zmluvy o dôchodku upravili vzájomné práva a povinnosti účastníkov zmluvy spôsobom, ktorý osobe v tomto právnom vzťahu oprávnenej zabezpečí prijímanie určitého peňažného plnenia doživotne alebo počas inak stanovenej doby neurčitého trvania. Zmluva o dôchodku, ktorá bola uzavretá podľa uvedeného ustanovenia s tým, že dôchodok bude oprávnenej osobe poskytovaný doživotne, vyjadruje zámer jej účastníkov vytvorit' taký právny základ "doživotného" vyplácania dôchodku, ktorý je v prospech prijímateľa dôchodku (a na ťarchu poskytovateľa dôchodku) charakterizovaný určitou stabilitou a nemennosťou a ktorý prijímateľovi plnenia poskytuje adekvátnu istotu a záruku plnenia zo strany osoby povinnej. Takúto zmluvu o dôchodku by bolo možné vypovedať iba ak by to bolo medzi účastníkmi dohodnuté, alebo ak by to pripúšťal Občiansky zákonník. Na základe týchto úvah vyslovil Najvyšší súd SR právny názor, že zmluvu o dôchodku uzatvorenú doživotne nemožno ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Obč.zák..

Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, založené na právnom závere o neplatnosti výpovede odporcu zo zmluvy o dôchodku, je v súlade s doterajšou konštantnou rozhodovacou činnosťou a ustálenou súdnou praxou.

S námietkou odporcu, že zmluva o dôchodku zanikla v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 Obč. zák. vzhľadom na ust. § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách; podľa ktorého banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote; sa súd prvého stupňa vyporiadal správne tak, že túto vyhodnotil ako účelovú vzhľadom na skutočnosť, že uvedená právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 1.1.2002 v ust. § 27 ods. 5 (a až od 1.1.2007 v ust. § 27 ods. 8) zákona o bankách, pričom odporca naďalej plnil zo zmluvy o dôchodku aj po 1.1.2002, a to až do jej vypovedania ku dňu 31.3.2010.

Rovnako považoval aj odvolací súd za potrebné zohľadniť to, že uvedené ustanovenie je zakomponované v zákone o bankách v šiestej časti upravujúcej požiadavky na podnikanie banky, a teda sa vzťahuje na bankovú činnosť (§ 2 ods. 5), prípadne iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10) a pokračovanie len v takejto činnosti v rozpore s ust. § 28 ods. 5(8) sa stalo nadobudnutím účinnosti zákona o bankách 1.1.2002 nemožným. Odvolaciemu súdu nie je známe, že by odporcovi bola takáto nepovolená činnosť (teda rozpor zmluvy so zákonom) vytknutá v rámci výkonu bankového dohľadu nad jeho činnosťou. V tejto súvislosti odvolací súd, v súlade so závermi súdu prvého stupňa, zdôrazňuje, že pri posudzovaní zmluvy o dôchodku z hľadiska § 27 ods. 8 zákona o bankách je potrebné osobitne zohľadniť, že v danom prípade vystupoval odporca ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi odchádzajúcemu do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú zamestnanci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie zamestnancov; zo strany odporcu išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o zamestnanca pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov, zmluvu s navrhovateľom teda odporca neuzatváral ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti; nešlo ani o vzťah banky s klientom.

Odvolací súd tak, zhodne s názorom súdu prvého stupňa, nepovažoval zmluvu o dôchodku uzatvorenú za nápadne nevýhodných podmienok v tom, že by sa ňou odporca zaviazal na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. V danom prípade išlo o zmluvu, ktorej možnosť uzatvorenia, ako jeden zo zmluvných typov, vyplýva priamo zo zákona a predstavuje legitímny právny prostriedok na to, aby zamestnávateľ "odmenil" svojich dlhoročných zamestnancov odchádzajúcich do starobného a invalidného dôchodku za ich dlhoročnú vernosť a kvalitu ich práce, vo forme peňažného plnenia slúžiaceho na podporu zabezpečenia ich životnej úrovne, ktorú dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity; ide o "ocenenie" zamestnancov, ktorí sa tak svojou dlhodobou prácou spolupodieľali na vytváraní hodnôt odporcu; výška plnenia odporcu je aj preto odstupňovaná v závislosti od dĺžky nepretržitého trvania pracovného pomeru. S poukazom na uvedené možno vyvodiť záver, že nejde o hospodársky neodôvodnené plnenie alebo také, ktoré by zjavne nezodpovedalo poskytovanej protihodnote; v opačnom prípade každé (bezodplatné) plnenie odporcu bez súčasného protiplnenia (ako napr. darovanie) by bolo, ako zakázaná činnosť, v rozpore so zákonom o bankách; takýto záver však výkladom ust. § 27 ods.8 v spojení s § 119 ods. 3 zákona o bankách nemožno vyvodiť.

Uvedené právne úvahy nie sú v rozpore ani s účelom a zmyslom zákona o bankách deklarovanom v § 1, nakoľko z uvedeného ustanovenia zákona vyplýva, že tento sa vzťahuje, ako norma verejného práva, len na niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, organizáciou, riadením a podnikaním a so zánikom bánk, a priamo nerieši interné vzťahy banky s ich bývalými zamestnancami spadajúce do oblasti sociálnej starostlivosti zamestnancov, resp. bývalých zamestnancov. Ani z obsahu štatútu prijatého, okrem iného, aj za účelom podpory stabilizácie zamestnancov banky, nemožno vyvodiť, že by tento predstavoval nástroj organizácie či riadenia banky, a že by tak vzťahy založené týmto štatútom mali bez ďalšieho spadať pod režim zákona o bankách.

Nakoľko prijatá právna úprava v zákone o bankách sa nedotkla zmeny tvorby fondu (čl.II, bod 3 štatútu) alebo potreby zmeny štatútu (čl. V, bod 2) tak, že by tvorba fondu z použiteľného (čistého) zisku predstavovala takú činnosť banky, v ktorej odporca nemôže ďalej pokračovať pre jej rozpor

so zákonom, nemožno vyvodit' záver o zániku záväzku odporcu poskytovať navrhovateľke plnenie zo zmluvy o dôchodku v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 Obč.zák..

S poukazom na uvedené odporca nedôvodne namieta, že skutkové zistenie súdu prvého stupňa o tom, že v danom prípade nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok, nie je ničím podložené.

Odvolačí súd nepovažoval za potrebné proti svojmu potvrdzujúcemu rozhodnutiu pripustiť dovolanie na posúdenie právnej otázky, či sa na právne vzťahy založené zmluvou o dôchodku vzťahuje zákon o bankách, keďže v súvislosti s navrhovateľkou uplatňovaným nárokom nešlo o otázku majúcu zásadný význam pre rozhodnutie v tejto veci do takej miery, že jej právne posúdenie v danej veci by bolo pre konečné vyriešenie danej veci určujúce, nakoľko konajúce súdy nevyhlúčili aplikáciu zákona o bankách na právne vzťahy založené zmluvou o dôchodku, keď sa zaoberali v jeho intenciách aj odporcom vznesenou námietkou o zániku jeho záväzku z tejto zmluvy z dôvodu zákonom mu uloženého zákazu pokračovať v plnení za nápadne nevýhodných podmienok; v tomto smere však išlo len o posúdenie skutkového stavu a jeho právne vyhodnotenie.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. a § 151 ods.1 vety prvej O.s.p. a úspešnej navrhovateľke, na základe jej návrhu, priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 294,17 eur . Podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. vznikol právnomu zástupcovi navrhovateľky nárok na

odmenu vo výške 237,34 eur za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 15.10.2013, 1 x paušálna náhrada v sume 7,81 eur a k tomu 20% DPH.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.